

Arrest

nr. 210 791 van 11 oktober 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. TYTGAT
Gulden Vlieslaan 68/10
1060 SINT-GILLIS

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nederlandse en Italiaanse nationaliteit te zijn, op 25 juni 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 7 juni 2018 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 augustus 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 september 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. TYTGAT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker wordt door de correctionele rechtbank van Antwerpen op 12 maart 2014 veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van zes maanden wegens slagen en verwondingen – opzettelijke slagen.

1.2. Verzoeker wordt door de correctionele rechtbank van Turnhout op 27 juni 2014 bij verstek veroordeeld tot een gevangenisstraf van tien maanden – waarvan vijf maanden met vijf jaar uitstel – wegens inbreuken op de wetgeving inzake drugs. Verzoeker tekent tegen voormeld vonnis verzet aan.

1.3. Verzoeker wordt door de correctionele rechtbank van Brussel op 18 december 2014 veroordeeld tot een gevangenisstraf van twintig maanden – waarvan met uitstel van vijf jaar, voor wat de voorhechtenis te boven gaat – wegens inbreuken op de wetgeving inzake drugs.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 23 december 2014 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) vernietigd bij arrest van 30 april 2015 met nummer 144 466.

1.5. Inzake het verzet ingesteld tegen de in punt 1.2. bedoelde veroordeling wordt door de rechtbank van eerste aanleg van Turnhout op 20 februari 2015 toepassing gemaakt van artikel 65, tweede lid van het Strafwetboek (*“Wanneer de feitenrechter vaststelt dat misdrijven die reeds het voorwerp waren van een in kracht van gewijsde gegane beslissing en andere feiten die bij hem aanhangig zijn en die, in de veronderstelling dat zij bewezen zouden zijn, aan die beslissing voorafgaan en samen met de eerste misdrijven de opeenvolgende en voortgezette uitvoering zijn van een zelfde misdadig opzet, houdt hij bij de straftoemeting rekening met de reeds uitgesproken straffen. Indien deze hem voor een juiste bestraffing van al de misdrijven voldoende lijken, spreekt hij zich uit over de schuldvraag en verwijst hij in zijn beslissing naar de reeds uitgesproken straffen. Het geheel van de straffen uitgesproken met toepassing van dit artikel mag het maximum van de zwaarste straf niet te boven gaan”*), waarbij wordt verwezen naar de veroordeling zoals bedoeld in punt 1.3.

1.6. Verzoeker wordt door de correctionele rechtbank van Brussel op 29 april 2015 veroordeeld tot een gevangenisstraf van twee jaar voor inbreuken op de wetgeving inzake drugs.

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 7 juni 2018 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

1.8. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 7 juni 2018 een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod. Deze beslissing, die verzoeker op 8 juni 2018 ter kennis wordt gebracht, luidt als volgt:

*“Aan de Heer:
[...]*

wordt een inreisverbod voor 10 jaar opgelegd, voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 07/06/2018 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Overeenkomstig artikel 44nonies van de Wet 15/12/1980:

Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod omdat de burger van de Unie een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

hij heeft zich schuldig gemaakt aan slagen en verwondingen-opzettelijke slagen, feit waarvoor hij op 12/03/2014 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 6 maanden. Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feit waarvoor hij op 27/06/2014 door de Correctionele Rechtbank van Turnhout werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 10 maanden gevangenis (uitstel 5 jaar voor 5 maanden). Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuken op de wetgeving inzake drugs, feiten waarvoor hij op 18/12/2014 door de Correctionele Rechtbank van Brussel werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 20 maanden (prob. Uitstel 5jaar voor wat de voorhechtenis boven gaat). Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feit waarvoor hij op 29/09/2015 door de Correctionele Rechtbank van Brussel werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 2 jaar. Overwegende het herhalende karakter van de feiten en zijn actieve bijdrage in de werking van de drugshandel, bestaat er een ernstig, reëel en actueel gevaar voor een nieuwe inbreuk op de openbare orde; Overwegende dat er uit de terugkerende aard van het misdadige gedrag van betrokkene legitiem kan afgeleid worden dat deze laatste een reële en actuele bedreiging voor de openbare orde vertegenwoordigt; Ingevolge de maatschappelijke impact van de door betrokkene gepleegde feiten en

hun herhalend karakter concludeert de Administratie dat betrokkene momenteel een gevaar kan betekenen voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde. Met andere woorden, het gedrag van betrokkene betekent een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij.

Betrokkene verklaart in zijn vragenlijsten hoorplicht door hem ingevuld op datum van 14/06/2016 en 14/05/2018 dat hij een langdurige relatie heeft met een Belgische vrouw. Bovendien het feit dat de partner van betrokkene in België verblijft, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Betrokkene verklaart dat hij een Belgische vriendin heeft en dan hij van plan is om met haar in de toekomst te huwen. Zowel betrokkene als zijn partner, wisten verder dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Betrokkene verklaart een Belgische vriendin te hebben.

Betrokkene verklaart in zijn vragenlijst hoorplicht dat hij in België wil blijven. Aangezien hij illegaal in België verblijft verklaart hij te willen samenwonen met zijn Belgische vriendin in Nederland. Betrokkene heeft ook geen vrees in kader van art 3 EVRM vermeld.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt een actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde te vormen. Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole, het handhaven van de openbare orde, de familiale en medische situatie van betrokkene, en het feit dat betrokkene een actuele en werkelijke/en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde vormt, is een inreisverbod 10 jaar proportioneel.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtsmacht van de Raad

Overeenkomstig de bepalingen van artikel 39/2, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) treedt de Raad op als annulatierechter wanneer hij gevat wordt om uitspraak te doen over de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging. De Raad is derhalve niet bevoegd om in de plaats van het bevoegde bestuur “*de duur van het inreisverbod drastisch [te] herleiden*”.

3. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaande middelen blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

3.1. Verzoeker voert in een eerste middel een schending aan van artikel 6.2 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel en van “*de motiveringsplicht*”.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“[...] Eerste onderdeel:

Doordat de betwiste beslissing d.d. 7 juni 2018 van de verwerende partij stelt dat :

(...)

Terwijl:

De algemene beginselen van het Recht bekrachtigd door het artikel 11 van de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens aangenomen door de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties op 10 december 1948 stellen dat:

“Een ieder, die wegens een strafbaar feit wordt vervolgd, heeft er recht op voor onschuldig gehouden te worden, totdat zijn schuld krachtens de wet bewezen wordt in een openbare rechtszitting, waarbij hem alle waarborgen, nodig voor zijn verdediging, zijn toegekend.”

Artikel 6.2 EVRM bepaalt:

6. 2. *“Eenieder, die wegens een strafbaar feit wordt vervolgd wordt voor onschuldig gehouden totdat zijn schuld volgens de wet bewezen wordt”*

Het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) is een Europees verdrag waarin de mensen- en burgerrechten van alle inwoners van de aangesloten landen zijn vastgelegd. Dit verdrag is op 4 november 1950 te Rome tot stand gekomen, in navolging van de in 1948 opgestelde Universele Verklaring van de Rechten van de Mens.

Deze bepaling van dwingend recht heeft rechtstreekse werking in België.

De verwerende partij beweert ten onrechte dat hij (de verzoeker) illegaal in België verblijft zonder hiervan het bewijs te leveren, noch in feite, noch in rechte en terwyl:

- *de verzoeker nooit gedurende meer dan 3 maanden ononderbroken zonder de vereiste toestemmingen in het land verbleef*
- *de verzoeker nooit werd verdacht van illegaal verblijf*
- *de verzoeker nooit veroordeeld werd wegens illegaal verblijf*
- *indien de verzoeker verklaart in België te willen blijven, hij nooit verklaarde daarvoor niet de vereiste procedure te willen volgen*

De beginselen van behoorlijk bestuur het de uitvoerende macht en de administratieve overheden waaronder de verwerende partij leggen deze op om in de besluitvorming voldoende zorgvuldig te werk te gaan en daardoor de rechtszekerheid niet in het gedrang te brengen, verplichting waaraan de verwerende partij in casu bij het nemen van haar middels huidig verzoekschrift aangevochten beslissing is tekort gekomen nu nergens in de aangehaalde wetgeving de verplichting is voorzien in de gegeven omstandigheden onmiddellijk een bevel te nemen om zonder termijn het grondgebied te verlaten en de verwerende partij ten onrechte beweert dat de verzoeker illegaal in het land verbleef en in de gegeven omstandigheden heeft beslist de bestreden beslissing ten aanzien van Verzoekende partij in die termen en voorwaarden te nemen.

Dat door op die wijze de aangevochten beslissing d.d. 7 juni 2018 te motiveren, een verplichting om inreisverbod van 10 jaar te koppelen aan een bevel om onmiddellijk het grondgebied te verlaten wordt ingevoerd, die niet is voorzien in de Vreemdelingenwet;

Dat de verwerende partij daardoor een duidelijke inbreuk begaat op het zorgvuldigheidsbeginsel;

Dat hierdoor de verwerende partij eveneens een inbreuk begaat op het vertrouwensbeginsel vermits de verzoekende partij, van wie niet is aangetoond dat hij illegaal in het land verbleef, bij afwezigheid van een dergelijke vaststelling en de inroeping van de Vreemdelingenwet als grond tot verplichting om een inreisverbod van 10 jaar te koppelen aan het afgeleverd bevel om onmiddellijk het grondgebied te verlaten, af te leveren, er mocht op vertrouwen dat zij op het grondgebied mocht blijven en tijdig de nodige formaliteiten te vervullen om zich in het land te vestigen;

Dat de verzoekende partij, die geacht moet worden niet illegaal in België te hebben verbleven, wordt door deze onwettigde overweging, in haar vertrouwen is geschonden;

Tweede onderdeel:

De verwerende partij motiveert haar beslissing als volgt:

(...)

Terwijl

Zoals hoger beschreven, de verwerende partij niet aantoont dat de verzoeker “niet getwijfeld heeft om illegale wijze in België te verblijven”.

Als onderdaan van de Europese Unie mocht hij vrij naar België komen.

Hij verbleef er gedurende korte periodes, bij zijn vaste vriendin in Antwerpen, doch keerde geregeld naar Amsterdam, (Nederland) terug, alwaar hij nog steeds woonachtig is, en waar zijn ouders verblijven.

Het is niet aangetoond dat hij ooit ononderbroken gedurende meer dan 3 maanden in België verbleef. De verwerende partij bewijst haar bewering niet.

De minister of zijn gemachtigde was niet verplicht tot het afleveren van een Bevel om het Grondgebied te verlaten en nog minder tot de koppeling van een inreisverbod van 10 jaar aan dit bevel.

De beginselen van behoorlijk bestuur het de uitvoerende macht en de administratieve overheden waaronder de verwerende partij leggen deze op om in de besluitvorming voldoende zorgvuldig te werk te gaan en daardoor de rechtszekerheid niet in het gedrang te brengen, verplichting waaraan de verwerende partij in casu bij het nemen van haar middels huidig verzoekschrift aangevochten beslissing is tekort gekomen nu nergens in de aangehaalde wetgeving de verplichting is voorzien in de gegeven omstandigheden onmiddellijk een bevel te nemen om zonder termijn het grondgebied te verlaten en de verwerende partij ten onrechte beweert dat de verzoeker illegaal in het land verbleef en in de gegeven omstandigheden heeft beslist de bestreden beslissing ten aanzien van Verzoekende partij in die termen en voorwaarden te nemen.

Dat door op die wijze de aangevochten beslissing d.d. 7 juni 2018 te motiveren, een verplichting om inreisverbod van 10 jaar te koppelen aan een bevel om onmiddellijk het grondgebied te verlaten wordt ingevoerd, die niet is voorzien in de Vreemdelingenwet;

Dat de verwerende partij daardoor een duidelijke inbreuk begaat op het zorgvuldigheidsbeginsel;

Dat hierdoor de verwerende partij eveneens een inbreuk begaat op het vertrouwensbeginsel vermits de verzoekende partij, van wie niet is aangetoond dat hij illegaal in het land verbleef, bij afwezigheid van een dergelijke vaststelling en de inroeping van de Vreemdelingenwet als grond tot verplichting om een inreisverbod van 10 jaar te koppelen aan het afgeleverd bevel om onmiddellijk het grondgebied te verlaten, af te leveren, er mocht op vertrouwen dat zij op het grondgebied mocht blijven en tijdig de nodige formaliteiten te vervullen om zich in het land te vestigen;

Dat de verzoekende partij, die geacht moet worden niet illegaal in België te hebben verbleven, wordt door deze onwettige overweging, in haar vertrouwen is geschonden;

Het eerste middel is ernstig en gegrond.

[...]

3.2. Luidens artikel 44nonies van de Vreemdelingenwet wordt een inreisverbod gekoppeld aan de in de artikelen 43, § 1, eerste lid, 2°, en 44bis van dezelfde wet bedoelde beslissingen. In casu werd het inreisverbod gekoppeld aan de beslissing tot verwijdering van 7 juni 2018. Laatstgenoemde beslissing betreft een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering, gegeven op grond van artikel 43, §1, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

3.3. De Raad merkt op dat verzoeker zich in zijn eerste middel volledig richt tegen de hierboven vermelde beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 7 juni 2018. Verzoeker tracht de onwettigheid van laatstgenoemde beslissing aan te tonen, waarbij hij argumenteert dat deze onwettige verwijderingsmaatregel derhalve niet gepaard kon gaan met het thans bestreden inreisverbod. Voormeld bevel om het grondgebied te verlaten van 7 juni 2018 betreft evenwel niet de in casu bestreden beslissing. Huidig beroep is enkel gericht tegen de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod. Het stond verzoeker vrij tevens een beroep in te dienen tegen voormeld bevel om het grondgebied te verlaten, quod non in casu. Verzoeker tracht het gebrek aan een ingesteld beroep te rechtvaardigen, doordat hij *“sinds enkele dagen in zijn land van herkomst verblijft, een dergelijk rechtsmiddel zou zonder voorwerp zijn, nu de verzoeker het grondgebied van het land effectief verlaten heeft”*. In deze wijst de Raad er vooreerst op dat verzoeker slechts op 19 juni 2018 naar Nederland werd teruggestuurd, waarbij het hem aldus vrijstond om op een eerdere datum een schorsing- en/of annulatieberoep te initiëren, desgevallend bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Bovendien kon verzoeker eveneens na zijn terugleiding naar Nederland een beroep indienen,

waarbij hij kon argumenteren dat hij – niettegenstaande de terugkeer naar Nederland – alsnog een belang bij zijn beroep kon ontlenen aan de samenhang met huidig inreisverbod. De Raad kan evenwel enkel concluderen dat verzoeker geen beroep heeft ingediend tegen voormeld bevel om het grondgebied te verlaten, zodat dit definitief in het rechtsverkeer aanwezig is. Verzoeker kan niet dienstig, in het kader van huidig schorsings- en annulatieberoep, alsnog middelen ontwikkelen gericht tegen de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 7 juni 2018 (cf. RvS 29 mei 2018, nr. 241.634). Louter volledigheidshalve wijst de Raad erop dat verzoekers betoog hoe dan ook niet kan worden aangenomen. Verzoeker tracht aannemelijk te maken dat verweerder ten onrechte heeft gesteld dat hij op illegale wijze op het Belgische grondgebied verbleef, doch de Raad merkt op dat voormeld bevel om het grondgebied te verlaten niet is gegrond op een onwettig verblijf in België, doch wel op grond van een gevaar voor de openbare orde. Aldus is verzoekers betoog hoe dan ook niet van aard om de onwettigheid van het bevel om het grondgebied te verlaten – en bijgevolg de onwettigheid van het daarmee samenhangend inreisverbod – aan te tonen.

3.4. Verzoeker viseert verder de volgende passage van de bestreden beslissing: *“Betrokkene verklaart in zijn vragenlijst hoorplicht dat hij in België wil blijven. Aangezien hij illegaal in België verblijft verklaart hij te willen samenwonen met zijn Belgische vriendin in Nederland. Betrokkene heeft ook geen vrees in kader van art 3 EVRM vermeld. Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt een actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde te vormen. Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole, het handhaven van de openbare orde, de familiale en medische situatie van betrokkene, en het feit dat betrokkene een actuele en werkelijke/en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde vormt, is een inreisverbod 10 jaar proportioneel.”*

3.5. Verzoeker valt over de vaststelling dat in voormelde passage melding wordt gemaakt van zijn illegaal verblijf, waarbij hij betoogt dat hij nooit op onwettige wijze in België heeft verbleven. In deze dient de Raad evenwel op te merken dat verzoeker geenszins concreet aantoonde dat hij voldeed aan de voorwaarden zoals neergelegd in de Burgerschapsrichtlijn om zijn recht op verblijf erkend te zien door de Belgische autoriteiten, noch wijst enig stuk in het administratief dossier hierop. Verzoeker poneert dat hij nooit langer dan drie opeenvolgende maanden in België heeft verbleven, doch blijft in gebreke dit concreet aan te tonen. Deze bewering wordt bovendien tegengesproken door het gegeven dat hij gedurende een langere tijd in een Belgische gevangenis heeft verbleven. Evenmin toont verzoeker aan dat hij enige verblijfsaanvraag heeft geïnitieerd om een langdurig verblijf alhier te regelen. Ook in het administratief dossier bevindt zich zoals gezegd geen enkel nuttig stuk in dit verband. Integendeel omvat het administratief dossier onder meer de *“vragenlijst hoorplicht”* van 14 mei 2018, waarin verzoeker zelf uitdrukkelijk heeft bevestigd dat hij geen recht op verblijf heeft. Verzoeker kan dan ook niet zonder meer plegen als zou hij *“geacht moeten worden niet illegaal in België te hebben verbleven”*. Dat verzoeker nooit zou zijn *“verdacht van illegaal verblijf”* of *“veroordeeld wegens illegaal verblijf”*, impliceert geenszins dat verweerder niet zou kunnen vaststellen dat verzoeker op onwettige wijze op het Belgisch grondgebied verbleef. Bovendien betreft de vaststelling van het illegaal verblijf slechts één element in het kader van de overwegingen aangaande verzoekers individuele situatie. Verweerder heeft meerdere elementen in zijn beoordeling betrokken.

3.6. Waar verzoeker, in het licht van zijn argumentatie dat hij nooit illegaal op het Belgisch grondgebied heeft verbleven, nog verwijst naar artikel 6, tweede lid van het EVRM en artikel 11 van de UVRM, wijst de Raad erop dat geenszins een strafrechtelijke vervolging wegens illegaal verblijf voorligt. De Raad ziet ook niet in waarom voormelde bepalingen zouden zijn geschonden, louter omwille van het gegeven dat verweerder in de bestreden beslissing verwijst naar het onwettig verblijf van verzoeker.

Het eerste middel is, in zoverre ontvankelijk, ongegrond.

3.7. Verzoeker voert in een tweede en derde middel – die samen worden behandeld – een schending aan van artikel 44nonies van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 van het EVRM, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel en van *“de motiveringsplicht”*.

Hij verstrekt volgende toelichting bij de middelen:

Eerste onderdeel:

[...].

Terwijl: artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 (EVRM) dat rechtstreekse werking heeft, luidt:

Recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven.

1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

De verwerende partij erkent dat de verzoeker sinds jaren een duurzame relatie onderhoudt met een Belgische dame, mevrouw M.G.O., geboren op 14 oktober 1978, thans wonende in een appartement te [...].

Het inreisverbod is blijkbaar gemotiveerd op artikel 44 nonies van de Vreemdelingenwet die luidt als volgt: “

De minister of zijn gemachtigde kan de in de artikelen 43, § 1, eerste lid, 2°, en 44bis, bedoelde beslissingen koppelen aan een inreisverbod voor het grondgebied van het Rijk, waarvan de duur door hem wordt vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden van elk geval.

De duur van het inreisverbod mag vijf jaar niet overschrijden, behalve indien de burger van de Unie of zijn familielid een ernstige bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

De verwerende partij motiveert het betwiste inreisverbod door te verwijzen naar

- een beweerde veroordeling tot een gevangenisstraf van 10 maanden waarvan 5 maanden met uitstel, dat door de Rechtbank van Turnhout op 20 februari 2015 werd teniet gedaan (stuk 6);

Het beweerde actuele gevaar voor de rust van de andere burgers wordt door de verwerende partij verder gemotiveerd door;

- “Het feit dat betrokkene verklaart dat hij een Belgische vriendin heeft en dan (sic) hij van plan is om met haar in de toekomst te huwen”;

- “Zowel de betrokkene als zijn partner wisten dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van de betrokkene in België”

-

- “Betrokkene verklaart een Belgische vriendin te willen hebben”;

Terwijl het feit dat voor een Nederlandse burger, van wie door de verwerende partij niet wordt aangetoond dat hij verkeert in een illegale verblijfssituatie, een Belgische vriendin te hebben en met haar te willen huwen, niet van aard zijn een ernstige bedreiging te zijn voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Verder motiveert de verwerende partij:

(...)

Terwijl de verwerende partij nalaat aan te tonen en ten onrechte beweert dat

- de verzoeker in een illegale verblijfssituatie in België verblijft, noch verbleef.

- “... de maatschappelijke impact van feiten kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt een actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde te vormen” waarvan sommige feiten niet zijn aangetoond, zoals de beweerde veroordeling door de correctionele rechtbank van Turnhout, en het tegendeel bewezen is; en ook niet is aangetoond dat de verzoeker “een actieve rol” zou hebben gespeeld “in de werking van de drughandel” waaruit het bestaan van een ernstig, reëel en actueel gevaar voor een nieuwe inbreuk op de openbare orde” wordt afgeleid.

- “... uit de terugkerende aard van het misdadig gedrag van betrokkene legitiem kan afgeleid worden dat deze laatste een ernstige, reële en actuele bedreiging voor de openbare orde vertegenwoordigt”

En een aantal van deze beweringen zoals een geciteerd onbestaand vonnis, de beweerde actieve rol in de werking van de drughandel die in de geciteerde vonnissen wordt tegengesproken, de verwijzing naar een “terugkerend gedrag” waar duidelijk alle feiten waarnaar verwezen wordt het gevolg waren van de toenmalige verslaving van de verzoeker, waarvan hij gelukkig sinds 3 jaar verlost is de getroffen maatregel van inreisverbod voor de duur van tien jaar niet geldig motiveren.

Tweede onderdeel:

De verwerende partij motiveert verder:

- “hij verklaart, een Belgische vriendin te hebben en met haar te willen huwen”

Terwijl deze intenties niet van aard zijn een ernstige bedreiging te zijn voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

- “Betrokkene verklaart in België te willen blijven”

Terwijl deze intentie, zonder dat er een uitvoerbaar bevel bestond noch bestaat, niet van aard is een ernstige bedreiging te zijn voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

- “... hij illegaal in België verblijft ...”

Terwijl deze bewering onjuis is en op geen enkele wijze wordt gestaafd.

Dat het tweede middel bijgevolg ernstig en gegrond is.

[...]

Doordat de betwiste beslissing d.d. 7 juni 2018 van de verwerende partij stelt dat :

(...)

Terwijl:

Eerste onderdeel:

- De verwerende partij niet aantoont dat de verzoeker onwettig in België verbleef.

De verzoeker erkent dat hij geregeld bij zijn vriendin, met wie hij sinds 2 jaar een relatie had, te Antwerpen verbleef. Hij begaf zich echter ook geregeld naar Amsterdam in Nederland, zijn land van herkomst.

De verwerende partij toont niet aan dat de verzoeker ooit onafgebroken gedurende meer dan 3 maanden in België zou verbleven hebben.

Thans verblijft hij trouwens sinds 19 juni 2018 in Nederland.

Toen de verwerende partij tegen de verzoeker op 7 juni 2018, gelijktijdig met de bestreden beslissing, een bevel om het grondgebied te verlaten nam, bestond tegen de verzoeker geen uitvoerbaar bevel om het grondgebied te verlaten.

De verzoeker heeft geen hoger beroep aangetekend tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 7 juni 2018 (stuk 10), aangezien hij sinds enkele dagen, in zijn land van herkomst verblijft; een dergelijk rechtsmiddel zou zonder voorwerp zijn, nu de verzoeker het grondgebied van het land effectief heeft verlaten.

De bewering dat de verzoeker ononderbroken in België zou verbleven hebben gedurende meer dan 3 maanden, zonder rekening te houden met het feit dat hij zich ondertussen regelmatig bij zijn familie in Amsterdam begaf, schept een vertekend beeld dat de beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid het zorgvuldigheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel en de motiveringplicht schendt.

Tweede onderdeel:

- Ten onrechte verwijst de verwerende partij naar een veroordeling tot 10 maanden gevangenis waarvan 5 maanden met uitstel door de Correctionele Rechtbank van Turnhout van 27 juni 2014.

- Het geciteerde vonnis was bij verstek uitgesproken. Het werd hervormd bij vonnis op tegenspraak van 20 februari 2015 (stuk 6). De rechtbank stelde de opslorping van de weerhouden feiten met de feiten die ten gronde lagen aan de veroordeling door de Correctionele Rechtbank van Brussel en sprak geen nieuwe straf uit.

De verwijzing van het verstekvonnis van 27/06/2014 met vermelding van de toen uitgesproken sanctie, zonder vermelding dat dit vonnis werd tenietgedaan door een later vonnis waarin de sanctie werd ingetrokken, schept een vertekend beeld dat de beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid het zorgvuldigheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel en de motiveringplicht schendt.

Derde onderdeel:

- De verwerende partij "overweegt" onder meer "het herhalende karakter van de feiten, zijn actieve bijdrage in

- Zelfs indien de minister of zijn gemachtigde verplicht zou zijn om een Bevel om het Grondgebied te verlaten in het geval van een weigeringsbeslissing van inoverwegingname van een asielaanvraag door het CGVS, hij niet verplicht was dit onmiddellijk te doen, zonder dat de termijn om een schorsend hoger beroep aan te tekenen tegen de weigeringsbeslissing van het CGVS verstreken was, en niets hem verhinderde te wachten tot wanneer deze beslissing definitief was geworden of de termijn om hoger beroep aan te tekenen tegen de weigeringsbeslissing van het CGVS vervallen was. In die mate was het treffen van het bevel om het grondgebied te verlaten minstens voorbarig.

- De beginselen van behoorlijk bestuur het de uitvoerende macht en de administratieve overheden waaronder de verwerende partij leggen deze op om in de besluitvorming voldoende zorgvuldig te werk te gaan en daardoor de rechtszekerheid niet in het gedrang te brengen, verplichting waaraan de verwerende partij in casu bij het nemen van haar middels huidig verzoekschrift aangevochten beslissing is tekort gekomen nu nergens in de aangehaalde wetgeving de verplichting is voorzien in de gegeven omstandigheden onmiddellijk een bevel te nemen om het grondgebied binnen de dertig dagen te verlaten en de verwerende partij nalaat te motiveren waarom zij in de gegeven omstandigheden heeft beslist de bestreden beslissing ten aanzien van Verzoekende partij in die termen en voorwaarden te nemen.

- Dat door op die wijze de aangevochten beslissing d.d. 8 augustus 2017 te motiveren, een absolute verplichting om onmiddellijk een bevel om het grondgebied binnen de dertig dagen te verlaten wordt ingevoerd, die niet is voorzien in artikel 7, 1ste lid, 6° van de Vreemdelingenwet;

- Dat de verwerende partij daardoor een duidelijke inbreuk begaat op het zorgvuldigheidsbeginsel;

- Dat hierdoor de verwerende partij eveneens een inbreuk begaat op het vertrouwensbeginsel vermits de verzoekende partij, bij afwezigheid in artikel 7, 1ste lid, 6° van de Vreemdelingenwet van de ingeroepen grond tot verplichting om een bevel om het grondgebied binnen de dertig dagen te verlaten, af te leveren, er mocht op vertrouwen dat zij op het grondgebied mocht blijven zolang haar de termijn om hoger beroep aan te tekenen niet verstreken was om hoger beroep tegen de weigeringsbeslissing van het CGVS in te dienen en door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wordt behandeld;

- Dat de verzoekende partij, door deze ongewettigde overweging, in haar vertrouwen is geschonden;

- De duur van de sanctie is onwettig en disproportioneel.

Uit de uitgesproken strafmaat en de motivering van de uitgesproken vonnissen mag voldoende blijken dat verre van de maximumstraf werd uitgesproken en de verzoeker de feiten wegens dewelke hij werd veroordeeld, pleegde om aan de behoeften van zijn toenmalige drugsverslaving, waarvan hij thans bevrijd is, te voldoen.

Vierde onderdeel

Terwijl :

Art. 44nonies van de vreemdelingenwet luidt: “De minister of zijn gemachtigde kan de in de artikelen 43, § 1, eerste lid, 2°, en 44bis, bedoelde beslissingen koppelen aan een inreisverbod voor het grondgebied van het Rijk, waarvan de duur door hem wordt vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden van elk geval.

De duur van het inreisverbod mag vijf jaar niet overschrijden, behalve indien de burger van de Unie of zijn familielid een ernstige bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

En de verwerende partij niet degelijk motiveert welke ernstige bedreiging voor de openbare orde of de nationale veiligheid rechtvaardigt dat de duur van het reisverbod het dubbele bedraagt van het wettelijk maximum, in het bijzonder in aanmerking genomen, het feit dat .

Dat het derde middel bijgevolg ernstig en gegrond is.”

3.8. Voor zover verzoeker met de opgeworpen schending van de motiveringsplicht de schending beoogt op te werpen van de formele motiveringsplicht wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing duidelijk is voorzien van een feitelijke en juridische motivering. Zo wordt, onder verwijzing naar artikel 44nonies van de Vreemdelingenwet, gesteld dat verzoeker een inreisverbod van tien jaar wordt opgelegd. Hierbij wordt in concreto ingegaan op verzoekers situatie. Zo wordt een overzicht gegeven van zijn gerechtelijke antecedenten, en wordt eveneens rekening gehouden met de individuele elementen die zijn zaak kenmerken. Vervolgens wordt gemotiveerd waarom verweerder op grond van dit alles een inreisverbod van tien jaar proportioneel acht. Verzoeker toont niet aan dat de motivering niet voldoet aan de vereisten van de formele motiveringsplicht. Een schending hiervan blijkt niet. De inhoudelijke kritiek die verzoeker op de motieven uit, wordt beoordeeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

3.9. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.10. Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.11. Artikel 44nonies van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De minister of zijn gemachtigde kan de in de artikelen 43, § 1, eerste lid, 2°, en 44bis, bedoelde beslissingen koppelen aan een inreisverbod voor het grondgebied van het Rijk, waarvan de duur door hem wordt vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden van elk geval.

De duur van het inreisverbod mag vijf jaar niet overschrijden, behalve indien de burger van de Unie of zijn familielid een ernstige bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

3.12. Vermits verzoeker een Unieburger is, wiens inreis- en verblijfsrecht wordt beperkt om redenen van openbare orde, past het om de rechtspraak van het Hof van Justitie in deze te bekijken. In zijn rechtspraak licht het Hof van Justitie toe dat het begrip “openbare orde” hoe dan ook, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, veronderstelt dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast. Verder moeten “ernstige redenen van openbare orde” worden onderscheiden van gewone “redenen van openbare orde” en “dwingende redenen van openbare orde”. “Ernstige redenen” vertalen het idee dat de omstandigheden van het geval een belangrijkere graad van ernst moeten vertonen dan de gewone “redenen” terwijl “dwingende redenen” vereisen dat de omstandigheden van het geval nog ernstiger zijn. Daaruit volgt dat het begrip “ernstige redenen” breder is dan het begrip “dwingende redenen” (Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 23 met verwijzing naar rechtspraak van het Hof van Justitie; zie ook Hof van Justitie 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 19). Dit alles houdt onder meer in dat gedragingen die kunnen worden gecatalogeerd onder “ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid”, zeker vallen onder de categorie van “gewone redenen van openbare orde of nationale veiligheid”.

3.13. De algemene vaststelling dat straffbare feiten werden gepleegd die de openbare orde of nationale veiligheid in het gedrang kunnen brengen, volstaat op zich niet om beperkende verblijfsmaatregelen te nemen. Maatregelen die worden genomen ter bescherming van de openbare orde, zoals een beëindiging van verblijf, mogen uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken vreemdeling waaruit een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving blijkt, zoals artikel 45, § 2 van de Vreemdelingenwet stipuleert (zie in deze zin HvJ 13 september 2016, C-165/14, *Rendon Marin*, pt. 59-61). Dit impliceert een individueel onderzoek van het voorliggende geval. In die zin kan het bestaan van strafrechtelijke veroordelingen op zichzelf geen reden of motivering vormen voor de beëindiging van een verblijfsrecht. Dit betekent evenwel niet dat strafrechtelijke veroordelingen niet mee in overweging mogen worden genomen binnen het individueel onderzoek naar een eventuele beëindiging van het verblijfsrecht omwille van ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Immers kan uit de omstandigheden die tot de strafrechtelijke veroordelingen hebben geleid, het bestaan van een persoonlijk gedrag blijken dat een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die de beëindiging van het verblijfsrecht noodzaakt om de openbare orde of de nationale veiligheid te beschermen (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, *Bouchereau*, pt. 28). In deze zin heeft ook het EHRM geoordeeld dat in sommige gevallen de ernst van een misdrijf op zichzelf genoeg kan zijn om een beperkende verblijfsmaatregel te rechtvaardigen (EHRM 20 september 2011, nr. 8000/08, *A.A. v. Verenigd Koninkrijk*, § 63).

3.14. Wat het gebruik van verdovende middelen in het bijzonder betreft, heeft het Hof van Justitie al meerdere malen gesteld dat een lidstaat, in het kader van de handhaving van de openbare orde, zulk gebruik als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van vreemdelingen die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn. Gelet op deze rechtspraak concludeert het Hof van Justitie dat georganiseerde drugshandel a fortiori onder het begrip 'openbare orde' valt (HvJ 23 november 2010, C-145/09, *Tsakouridis*, pt. 54). Daarnaast heeft het Hof van Justitie geoordeeld dat georganiseerde drugshandel ook onder het begrip 'nationale veiligheid' kan vallen, daar het een diffuse vorm van criminaliteit is, met indrukwekkende economische en operationele middelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. In die zin wordt, gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit, in punt 1 van de considerans 1 van het kaderbesluit 2004/757/JBZ overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten. Het Hof van Justitie heeft na zijn vaststelling dat drugsverslaving een ramp is voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid, verklaard dat de georganiseerde drugshandel zulke vormen kan aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of van een groot deel daarvan (HvJ 23 november 2010, C-145/09, *Tsakouridis*, pt. 46-47). Als gevolg van deze overwegingen, besluit het Hof van Justitie dat de bestrijding van de georganiseerde drugshandel zowel onder het begrip "*ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid*" kan vallen als onder het begrip "*dwingende redenen van openbare veiligheid*" (HvJ 23 november 2010, C-145/09, *Tsakouridis*, pt. 56).

3.15. In casu werd verzoeker een inreisverbod van tien jaar opgelegd, waarin de volgende overwegingen figureren:

- de veroordeling door de correctionele rechtbank van Antwerpen op 12 maart 2014 tot een definitieve gevangenisstraf van zes maanden wegens slagen en verwondingen – opzettelijke slagen;
- de veroordeling door de correctionele rechtbank van Turnhout op 27 juni 2014 tot een gevangenisstraf van tien maanden – waarvan vijf maanden met vijf jaar uitstel – wegens inbreuken op de wetgeving inzake drugs;
- de veroordeling door de correctionele rechtbank van Brussel op 18 december 2014 tot een gevangenisstraf van twintig maanden – waarvan met uitstel van vijf jaar, voor wat de voorhechtenis te boven gaat – wegens inbreuken op de wetgeving inzake drugs;
- de veroordeling door de correctionele rechtbank van Brussel op 29 april 2015 tot een gevangenisstraf van twee jaar voor inbreuken op de wetgeving inzake drugs.
- er wordt gewezen op het herhalende karakter van de feiten en de actieve bijdrage in de werking van de drugshandel;
- er wordt gewezen op de maatschappelijke impact van de door verzoeker gepleegde feiten;
- er wordt verwezen naar de door verzoeker ingevulde "*vragenlijsten hoorplicht*" van 14 juni 2016 en 14 mei 2018, waarin verzoeker heeft verklaard een langdurige relatie te onderhouden met een Belgische vrouw; er wordt op gewezen dat verzoeker inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden, zoals bepaald in artikel 8, tweede lid van het EVRM; er wordt gesteld dat de bescherming van

artikel 8 van het EVRM niet absoluut is; er wordt op gewezen dat verzoeker en zijn partner wisten dat het gezinsleven in België precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van verzoeker in België; er wordt gesteld dat verzoeker verklaart te willen samenwonen met zijn vriendin in Nederland; - er wordt gesteld dat verzoeker geen vrees in het kader van artikel 3 van het EVRM vermeldt.

Verweerder concludeert dat *“gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole, het handhaven van de openbare orde, de familiale en medische situatie van betrokkene, en het feit dat betrokkene een actuele en werkelijke/en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde vormt, [...] een inreisverbod 10 jaar proportioneel [is].”*

3.16. De Raad merkt vooreerst op dat verzoeker er verkeerdelijk vanuit lijkt te gaan dat de overwegingen in de bestreden beslissing dat hij een Belgische vriendin heeft met wie hij alhier wenst te verblijven en te huwen, betrekking hebben op het onderbouwen van het gevaar dat verzoeker voor de openbare orde betekent. In deze wijst de Raad erop dat nergens in de bestreden beslissing kan worden gelezen dat verweerder deze omstandigheden heeft betrokken in de vaststelling dat verzoeker een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde vormt. Deze overwegingen in de bestreden beslissing kaderen binnen de verplichting van verweerder om bij de vaststelling van de geldigheidsduur van het inreisverbod *“rekening [te houden] met alle omstandigheden van elk geval”*

3.17. Verzoeker betwist verder enkele in de bestreden beslissing opgenomen gerechtelijke antecedenten, waarbij hij vooreerst aangeeft dat de veroordeling door de correctionele rechtbank van Turnhout op 27 juni 2014 tot een gevangenisstraf van tien maanden – waarvan vijf maanden met vijf jaar uitstel – wegens inbreuken op de wetgeving inzake drugs, door het vonnis dat op verzet hiertegen werd gewezen, werd tenietgedaan. In deze wijst de Raad erop dat de rechtbank van eerste aanleg van Turnhout in zijn vonnis van 20 februari 2015 (stuk zes gevoegd bij het verzoekschrift) toepassing heeft gemaakt van artikel 65, tweede lid van het Strafwetboek, dat luidt als volgt: *“Wanneer de feitenrechter vaststelt dat misdrijven die reeds het voorwerp waren van een in kracht van gewijsde gegane beslissing en andere feiten die bij hem aanhangig zijn en die, in de veronderstelling dat zij bewezen zouden zijn, aan die beslissing voorafgaan en samen met de eerste misdrijven de opeenvolgende en voortgezette uitvoering zijn van een zelfde misdadig opzet, houdt hij bij de straftoemeting rekening met de reeds uitgesproken straffen. Indien deze hem voor een juiste bestraffing van al de misdrijven voldoende lijken, spreekt hij zich uit over de schuldvraag en verwijst hij in zijn beslissing naar de reeds uitgesproken straffen. Het geheel van de straffen uitgesproken met toepassing van dit artikel mag het maximum van de zwaarste straf niet te boven gaan.”* In concreto stelde de rechtbank van eerste aanleg van Turnhout dat de weerhouden tenlasteleggingen afdoende bewezen waren op basis van de voorliggende dossiergegevens en ze ook niet betwist werden door verzoeker. De betrokken rechtbank oordeelde echter dat deze samen met de later gepleegde feiten de opeenvolgende en voortgezette uitvoering waren van eenzelfde misdadig opzet. Hierbij achtte de rechtbank van eerste aanleg de bestraffing met een gevangenisstraf van twintig maanden, zoals opgelegd in het vonnis van de correctionele rechtbank van Brussel van 18 december 2014, reeds passend en oordeelde hij dat geen bijkomende bestraffing meer diende te worden opgelegd. De in beslag genomen drugs, weegschaal, knijpzakjes en toebehoren, eigendom van verzoeker, werden wel nog verbeurd verklaard. Aldus dringt zich de vaststelling op dat al de in de bestreden beslissing vermelde strafrechtelijke feiten definitief werden weerhouden, met dien verstande dat de afzonderlijke bestraffing van de veroordeling door de correctionele rechtbank van Turnhout van 27 juni 2014 is weggefallen. Hoe dan ook, zelfs indien zou moeten worden vastgesteld dat de veroordeling van 27 juni 2014 in haar geheel niet meer kan standhouden, wijst de Raad erop dat er in casu sprake is van drie andere, onbetwiste, veroordelingen, waarvan twee voor inbreuken op de drugswetgeving. Aldus blijft de vaststelling in de bestreden beslissing, dat er sprake is van een herhalend karakter en een terugkerende aard van het *“misdadig gedrag”*, hoe dan ook overeind.

3.18. Verzoeker tracht het risico op recidive – niettegenstaande de veelvuldige veroordelingen – te minimaliseren, waar hij stelt dat *“duidelijk alle feiten waarnaar verwezen wordt het gevolg waren van een toenmalige verslaving van verzoeker, waarvan hij gelukkig sinds 3 jaar verlost is”*. Dit betoog blijft evenwel beperkt tot een loutere bewering. Verzoeker toont niet aan dat de door hem gepleegde feiten louter kunnen worden toegeschreven aan een verslaving, noch toont hij aan dat hij heden niet langer zou hebben te kampen met deze verslaving. Hoe dan ook wijst de Raad erop dat, naast het herhaaldelijk karakter van de feiten, tevens werd gewezen op de ernst van de gepleegde feiten en hun maatschappelijke impact. In deze wijst de Raad erop dat de vaststelling van een actuele bedreiging in regel weliswaar vereist dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen, doch *“dat het ook mogelijk is dat het enkele feit van het voorafgaand gedrag voldoet aan de voorwaarden voor een dergelijke bedreiging van de*

openbare orde" (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77 Bouchereau, pt. 29). Het actueel karakter van de bedreiging kan in bepaalde gevallen derhalve reeds voortvloeien uit de aard en ernst van de gepleegde feiten. Verzoeker betwist weliswaar zijn "*actieve bijdrage in de werking van de drugshandel*", waarbij hij stelt dat dit wordt tegengesproken door de geciteerde arresten. Hij blijft in deze evenwel in gebreke dit concreet aan te tonen. Hierbij kan nog worden opgemerkt dat er zich in het administratief dossier een uittreksel uit het strafregister bevindt met daarin een opsomming van verzoekers gerechtelijke antecedenten. Dit werd opgesteld door de FOD Justitie op 23 juli 2015. Over de veroordeling door de correctionele rechtbank van Brussel van 18 december 2014 wordt in dit document gesteld dat ze betrekking heeft op "*verdovende middelen: bezit zonder vergunning een daad van deelneming zijnde aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging*" en "*verdovende middelen: bezit zonder vergunning*". Verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat er in zijn geval niet kon worden geoordeeld dat de gedragingen, die aan zijn strafrechtelijke veroordelingen ten grondslag liggen, van zodanige aard zijn dat hieruit voortvloeit dat hij een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij betekent.

3.19. Waar verzoeker nog betoogt dat niet is gemotiveerd waarom in zijn geval een inreisverbod wordt afgeleverd met een geldingsduur die het dubbele van de voorziene maximumtermijn betreft, wijst de Raad erop dat verzoeker als dusdanig niet betwist dat een geldingsduur van tien jaar, in geval van een ernstige bedreiging voor de openbare orde of nationale veiligheid, behoort tot de wettelijke mogelijkheden voor verweerder. Verder kan de Raad enkel opmerken dat verzoeker niet in concreto aantoonde dat verweerder in gebreke is gebleven een proportionele afweging van zijn zaak te maken. Verweerder heeft verzoekers gerechtelijke antecedenten afgewogen ten opzichte van de persoonlijke elementen die zijn zaak kenmerken, waarbij verzoeker niet concreet aantoonde waarom het in zijn geval niet proportioneel is om een inreisverbod met een geldingsduur van tien jaar af te leveren.

3.20. Voor wat betreft de opgeworpen schending van artikel 8 van het EVRM, merkt de Raad op dat verzoekers betoog hierover uiterst summier is. Verzoeker komt niet verder dan te stellen dat de verwerende partij erkent dat hij sinds twee jaar een relatie heeft met een vriendin, haar identiteitskaart te voegen bij zijn verzoekschrift alsook een uittreksel uit het bevolkingsregister waaruit blijkt dat zijn vriendin is ingeschreven in de bevolkingsregisters in Antwerpen. De Raad wijst erop dat verweerder in de bestreden beslissing alleszins rekening heeft gehouden met het door verzoeker gesignaleerde gezinsleven met zijn Belgische partner, doch heeft aangegeven dat de bescherming geboden door artikel 8 van het EVRM niet absoluut is, waarbij de bestreden beslissing is ingegeven door de bescherming van de openbare orde. Verzoeker tracht doorheen zijn uiteenzetting aan te tonen dat hij geen gevaar vormt voor de openbare orde, doch hierboven is reeds uiteengezet dat hij niet aantoonde dat verweerder ten onrechte heeft vastgesteld dat hij een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij betekent. Verzoeker benadrukt nogmaals zijn overtuiging dat zijn verblijf in België steeds in overeenstemming met de verblijfsreglementering was. Losstaand van de vaststelling dat in punt 3.5. reeds werd vastgesteld dat verzoeker niet aantoonde op wettige wijze in België te hebben verbleven, benadrukt de Raad dat verzoeker niet heeft aangetoond dat verweerder ten onrechte heeft geoordeeld dat een inmenging in het recht op het gezinsleven wordt gerechtvaardigd vanuit de bescherming van de openbare orde. De overweging in de bestreden beslissing dat verzoeker en zijn partner vanaf het begin wisten dat het voortbestaan van hun gezinsleven precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van verzoeker, is geenszins de doorslaggevende overweging van de belangenafweging.

3.21. De Raad merkt verder op dat verzoeker niets inbrengt tegen het motief in de bestreden beslissing dat hij in het kader van zijn "*vragenlijst hoorplicht*" van 14 mei 2018 heeft verklaard dat hij in Nederland zal samenwonen met zijn Belgische vriendin. Verzoeker, die zelf de mogelijkheid om samen te wonen in Nederland heeft vooropgesteld en die in zijn verzoekschrift aangeeft dat hij vroeger al officieel woonachtig was in Amsterdam en niet meer deed dan "*occasioneel, gedurende openvolgende korte periodes*" bij zijn vriendin in Antwerpen te verblijven waar zij woont, toont dan ook niet aan dat er ernstige hinderpalen voorhanden zijn die hem zouden verhinderen om een normaal en effectief gezinsleven met zijn partner verder te zetten in Nederland (EHRM 17 februari 2009, nr. 27319/07, Onur v. Verenigd Koninkrijk, par. 60). Verzoeker toont niet aan dat van zijn partner op onredelijke wijze kan worden verwacht dat ze hem zou volgen naar Nederland, wegens ernstige moeilijkheden inzake aanpassingsvermogen of met betrekking tot godsdienst, gezondheid, tewerkstelling, onderwijs of andere sociale en culturele gegevens in het land van herkomst. Minstens toont verzoeker niet aan dat zijn Belgische vriendin vanuit Antwerpen niet kan pendelen naar Amsterdam om occasioneel bij hem te verblijven. Verzoeker betoogt ter terechtzitting dat zijn partner alhier is tewerkgesteld. Losstaand van de vaststelling dat deze hinderpaal niet werd opgeworpen in het verzoekschrift, wijst de Raad er vooreerst

op dat verzoeker nog niet aantoont dat het praktisch niet mogelijk is voor zijn partner om haar tewerkstelling in België te behouden, noch dat zijn partner geen tewerkstelling zou kunnen vinden in Nederland of dat haar tewerkstelling in België haar zou verhinderen om heen en weer te pendelen. Evenmin toont verzoeker concreet aan waarom zijn individuele belang – dat erin bestaat, niettegenstaande de door hem gepleegde druggerelateerde delicten, verder in het Rijk te kunnen verblijven teneinde verder occasioneel bij zijn vriendin te kunnen verblijven – zwaarder zou dienen door te wegen dan het algemeen belang van de Belgische overheid, dat bestaat uit de handhaving van de verblijfsreglementering en het beschermen van de openbare orde. In deze wijst de Raad er nog op verzoeker, ingeval van een wijziging in materiële zin van zijn omstandigheden, de mogelijkheid heeft om een schorsing of intrekking van zijn inreisverbod aan te vragen (artikel 44decies van de Vreemdelingenwet). Verzoeker legt thans evenwel geen elementen voor waaruit blijkt dat zijn recht op een gezinsleven zich zou verzetten tegen het opleggen van een inreisverbod. In het licht van bovenvermelde overwegingen, toont verzoeker in casu geen schending aan van artikel 8 van het EVRM,

3.22. Waar verzoeker in het derde onderdeel van zijn tweede middel nog een uitgebreid betoog ontwikkelt aangaande een bevel om het grondgebied te verlaten van 8 augustus 2017, dat werd afgeleverd na een *“weigeringsbeslissing van inoverwegingname van een asielaanvraag door het CGVS [...] zonder de termijn om een schorsend hoger beroep aan te tekenen tegen de weigeringsbeslissing van het CGVS verstreken was”*, ziet de Raad de relevantie van deze passage van het verzoekschrift niet in. In casu ligt geenszins een bevel om het grondgebied te verlaten van 8 augustus 2017 voor, dat zou zijn getroffen na een weigeringsbeslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Dit betoog – dat de leesbaarheid van het reeds ongestructureerd verzoekschrift allerminst ten goede komt – mist derhalve feitelijke grondslag. Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

3.23. De Raad leest nergens een uitleg aangaande de wijze waarop het vertrouwensbeginsel geschonden werd door de bestreden beslissing zodat dit onderdeel van het middel eveneens onontvankelijk voorkomt.

3.24. Wat betreft de ter terechtzitting neergelegde *“aanvullende nota”*, waarin verzoeker zijn actuele situatie weergeeft, kan de Raad hiervan enkel akte nemen. Nergens in de annulatieprocedure is voorzien in de mogelijkheid tot het neerleggen van dergelijke aanvullende nota. Louter volledigheidshalve wijst de Raad erop dat deze aanvullende nota, die enkel aangeeft dat verzoeker in Nederland verblijft, zich daar laat behandelen in een kliniek, een traject doorloopt voor mensen die een langdurig verblijf in de gevangenis achter de rug hebben en dat een nieuwe advocaat werd aangesteld om hem aldaar bij te staan, niet van aard is om een ander licht op verzoekers zaak te laten schijnen.

Het tweede en derde middel zijn, in zoverre ontvankelijk, ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf oktober tweeduizend achttien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter.

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA